Сви смо ми Поњигер?

Пише: Јована Папан
четвртак, 15 децембар 2011 17:30

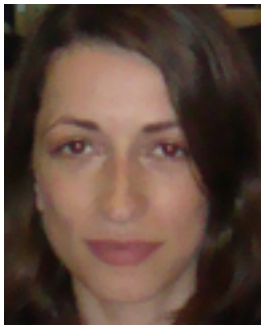

У Србији изгледа не постоје лудаци. Постоје само околности, лудачке околности. Кад нормалан човек живи у Србији, онда му се просто сама намеће идеја да треба да побије своју породицу и себе. Зато што живи у „логору“, тј. малом и некомфорном стану у коме „топлу воду имају само три пута недељно“, зато што је „гурнут на маргину“, зато што „жели да искаже протест и скрене пажњу на положај многих у овој несрећној земљи“, зато што га „нико није желео“, зато што је био „чисте душе и није хтео да краде“. „Разлог није девијација овог човека, него је разлог стамбени проблем!”

Тако се о трагедији породице Поњигер, у којој је капетан у пензији гурнуо са терасе своју жену, а онда се са трогодишњим сином бацио за њом са шестог спрата самачког хотела, писало и говорило последњих недеља. А говорио је свако ко је хтео или стигао. Стручњаци свих фела, од новинара и водитеља, преко психолога и ватерполиста, до читалаца и коментатора.

“Ово је трагедија, нажалост симбол трагедије једног народа, једне земље, једног друштва. Споменик му треба подићи, или направити музеј од те собице”…“сачувати и личне ствари, евентуално и неплаћене рачуне и опомене за исељење, као што се чувају ствари Ане Франк”, коментарисали су читаоци вести по сајтовима медија. Чак су и његове лоше намере доведене у питање: “Држао је дете у наручју кад је скакао са шестог спрата, тако да се поставио као да жели да дечак преживи” примећује познати психолог. “Ја мислим да је скочио са дететом у наручју не због тога да га заштити од смрти, него да детету смрт буде лакша, да умре безболно...”, надовезује се на то неки читалац.

Ко није имао разумевања нити оправдања за то што је Поњигер бацио жену и дете са терасе, одмах је распет. Социолог који није анализирао случај по вољи поштовалаца “култа” Поњигера, у коментарима на тај текст проглашен је за исфрустрираног и бестидног.

Пише: Јована Папан
четвртак, 15 децембар 2011 17:30

[redacted]